

✱ ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΤΙ ΑΚΟΥΩ ✱

Ο ΝΕΙΡΑ
~~~~~

ΑΝΣΕΛΗΝΟΣ Ἀλέξανδρ
εἰς τὸν ὕψηλὸν ἐξώστην
μου, τὰ πεῦκα, γιγραιὰ
πεῦκα μὲ πυκνότατα νεά-
ζοντα φύλλα, κοιμοῦνται
ὑπὸ τὴν σινδόνην τοῦ
παλλεύκου φωτός. Εἰς

μίαν ἀναπαντικὴν πολυθρόναν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἔ-
χουν εἰς τὰ καράβια, εἶμαι ξαπλωμένος. Κλείνω τὰ
μάτια μου καὶ νομίζω ὅτι ταξιδεύω. Ἦνυκτερι-
νὴ δροσιὰ τοῦ Αὐγούστου ξεκουράζει τὰ νεῦρα
ποῦ μοῦ τὰ ἐκλυδώνισεν ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ
ἥλιος. Καὶ βλέπω ὄνειρα, ὄνειρα σελήνης καὶ
δάσους, ὄνειρα οὐρανοῦ καὶ ὄνειρα ἀγγέλων.
Στρατιάι ἀγγέλων! Καὶ ὅλοι, ἀρσενικοὶ καὶ θη-
λυκοί, ἢ μᾶλλον οὐδέτεροι — διότι περὶ τοῦ
γένους των πολλὴ ἡ ἀμφισβήτησις — περιύπτιαν-
ται γύρω μου ὡς τόσαι σκέψεις, ὡς τόσοι πό-
θοι, ὡς τόσοι ἡμεροὶ ἀναγεννήσεως. Οἱ ζω-
γράφοι τῆς Ἀναγεννήσεως, οἱ Ραφαῆλοι καὶ οἱ
Κορρέγιοι, ὅσοι ἐπειράθησαν νὰ προσεγγίσουν
τὰ αἰθέρια κράσπεδα διὰ τοῦ χρωστικῆς, ὅσοι
ἀνεζήτησαν τὰ μοδέλα των ὅχι εἰς τὸ βρωμε-
ρὸν χῶμα ἀλλ' εἰς τὴν ἀχραντὸν αἰμόσφαιραν,
μοῦ φαίνονται ὡς Σίσυφοὶ κυλίσοντες τὸν λίθον
τῆς ἀποιχίας. Τί ἀγγελοὶ εἶνε αὐτοὶ ποῦ βλέ-
πω! Τί χεῖματα, καὶ τί σάρκες καὶ τί ἄφροι
καὶ τί φωτισπλημμύραι ματιῶν, καὶ τί ἀρώματα
χειλέων! Παρατιρῶ προσεκτικὰ ὅλους τοὺς ἀγ-
γέλους ὅλοι εὐμορφοὶ, ζηλευτοί, χαριτωμένοι,
σπαρταριστοί, αἰθέριοι. Ἀλλ' ἐγὼ ζητῶ μεταξὺ
τῆς παρελάσεως αὐτῆς κάποιον ἄγγελον καὶ δὲν
τὸν βλέπω. Κάποιον ἄγγελον γινώριμον, μὲ
σιλιπνὰ καὶ ἐλαφρὰ πτερὰ καὶ μὲ πονηρότερον
ἀπὸ τοὺς συντρόφους του μειδίαμα. Ἐνὸς ἄγγε-
λον μὲ ἐν σακκίδιον ἀνηρημένον ἀπὸ τοὺς

ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ

ἐρυθρολεύκους ὤμους. Ἀναζητῶ τὸν Ἔρωτα.

Ποῦθεν ὁ διαβολεμένος!

Κράζω ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Καὶ τὸν ἐρωτῶ μετὰ δειλίας καὶ σεβασμοῦ, αὐτὸ τὸ παιδάκι, ἐγὼ ποῦ ἄρχισα νὰ φιλοξενῶ εἰς τὴν κεφαλὴν τὰς πρώτας νιφάδας τῆς χιόνος.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ἔρως;

Καὶ ὁ ἄγγελος, γελῶν παταγώδη γέλωτα, ὥσάν νὰ ὠκτειρε τὴν ἄγνοιάν μου, μοῦ λέγει:

— Ἐδῶ τὸν ζητᾷς αὐτὸν τὸν μάγκα; Δὲν ἤξεύρεις οὐ αὐτὸς ἐδραπέτευσεν πρὸ αἰώνων ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ γυρίζει σὺν ἁδικῇ κατάρρα σιτῇ Γῆ; Μαζή σας τὸν ἔχετε καὶ ἐδῶ τὸν ζητᾷς;

Ἕμεῖνα ἀναπολόγητος.

Ἀνοιξα τὰ μάτια μου τρομαγμένος, καὶ εἶδα τὰ αἰῶνια πένκα νὰ κοιμοῦνται ὑπὸ τὴν σινδόνην τῶν παλλεύκων ἀκτίνων τῆς σελήνης καὶ ἡσθάνθην ἡ νυκτερινὴ αὖρα νὰ μοῦ περονιάζει τὰ νεῦρα.

«Ποῦ νὰ τὰ εὔρω! Εἶνε τόσῳ ἀπέραντος ἡ Γῆ, καὶ ὁ Ἔρως εἶνε ἓνας μόνον!»

Καὶ ἐκοιμήθην μὲ τὴν παρήγορον αὐτὴν σκέψιν...

ΣΤΟ ΚΑΛΟ
~~~~~

Τὸ καλοκαῖρι λήγει. Ὡρα του καλή!

Θὰ μοῦ εἰπῇτε γιατί.

Νὰ σᾶς εἰπῶ πολλὰ εὐχαρίστως.

Διότι, νὰ τί βλέπη κανεὶς τὸ καλοκαῖρι στὴν καλή σας Ἀθήνα.

Σκόνη καντάρια (Νοσήματα ἰφθαλμικά).

Τὸ τράμ (Ἄλογα ψυχorroαροῦντα. Σταθμοὶ 150,000).

Μουσικὴ Διμέντον. (Σονάμπουλα, Τραβιάτα, Ἐρνάνης).

Γερουσία Ζαχαράτου. (Πόρι - Ἀρθούρ).

Νερό. (Τῆφος).

Καὶ τὰ λοιπά.

ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΝ
~~~~~

ΑΠΟ ΤΑΣ σκέψεις μου.

Ἡ σοβαρότης διὰ δὲν εἶναι σοφία, εἶναι βλακεία.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

